

**De ordene jeg har talt til dere,
er ånd og liv.**

Joh 6,63

Pinsevigilien

1. lesning

1 Mos 11,1–9

Den ble kalt Babel. For der forvirret Herren all verdens tungemål.

Hele verden hadde ett språk og samme tungemål. Da folk brøt opp fra øst, fant de en bred dal i Sinear-landet og slo seg ned der. De sa til hverandre: «Kom, så lager vi teglsten og brenner dem godt!» De brukte tegl til byggesten og jordbek til bindemiddel. «Kom», sa de, «la oss bygge oss en by med et tårn som når opp til himmelen, og skape oss et navn så vi ikke blir spredt ut over hele jorden!»

Da steg Herren ned for å se på byen og tårnet som menneskene bygget. Herren sa: «Se, de er ett folk, og samme språk har de alle. Dette er det første de tar seg fore. Nå vil ingen ting være umulig for dem, hva de så finner på å gjøre. La oss stige ned og forvirre deres språk, så den ene ikke skjønner hva den andre sier!»

Så spredte Herren dem derfra ut over hele jorden, og de holdt opp med å bygge på byen. Derfor kalte de den Babel. For der forvirret Herren all verdens tungemål, og derfra spredte Herren dem ut over hele jorden.

2. lesning

2 Mos 19,3–8a.16–20

Foran hele folket steg Herren ned på toppen av Sinai-fjellet

I de dager kom israelittene til Sinai, og Moses steg opp til Gud. Da ropte Herren til ham fra fjellet: «Dette skal du si til Jakobs ætt og kunngjøre for Israels folk:

Dere har sett hva jeg gjorde med egypterne, og hvordan jeg løftet dere på ørnevinger og bar dere hit til meg. Dersom dere nå vil lytte til mine ord og holde min pakt, så skal dere være min eiendom fremfor alle andre folk; for hele jorden er min. Dere skal være et kongerike av prester og et hellig folk for meg. Dette er de ord du skal tale til israelittene.»

Da Moses kom tilbake, kalte han sammen folkets eldste og bar frem de ord Herren hadde sendt ham med. Og hele folket svarte, alle som én: «Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre.»

Da det ble morgen den tredje dag, brøt det løs med lyn og torden. Det la seg en tung sky over fjellet, og det hørtes en lyd av horn. Alle som var i leiren, skalv av redsel. Men Moses førte folket ut av leiren til møte med Gud, og de stilte seg nedenfor fjellet.

Hele Sinai-fjellet stod i røk, fordi Herren var kommet ned på det i ild. Røken steg opp som av en smelteovn, og hele fjellet skalv. Hornlyden økte og ble sterkere og sterkere. Moses talte, og Gud svarte så hans røst kunne høres. Herren steg ned på toppen av Sinai-fjellet, han kalte på Moses, og Moses gikk opp til ham.

3. lesning

Dere tørre ben, jeg lar det komme livsånde i dere, så dere blir levende

Esek 37,1–14

I de dager kom Herrens hånd over meg, og i Ånden førte han meg ut og satte meg ned i en dal som var full av ben. Han førte meg rundt omkring dem, og se, en stor mengde av dem lå utover dalen, og de var helt tørre.

Så sa han til meg: «Menneske, skal disse ben bli levende igjen?» «Herre, vår Gud,» svarte jeg, «det vet bare du.»

Da sa han til meg: «Tal profetisk over disse ben og si til dem: Dere tørre ben, hør Herrens ord! Så sier Herren Gud til disse ben: Se, jeg lar det komme livsånde i dere, så dere blir levende. Jeg lar det komme sener og kjøtt på dere og dekker dere med hud. Så gir jeg dere livsånde, og dere blir levende. Da skal dere sanne at jeg er Herren.»

Jeg talte profetisk som det ble befalt meg. Og mens jeg talte, tok det til å buldre og skjelve. Benene la seg inn til hverandre, ben til ben. Og mens jeg så på, kom det sener og kjøtt på dem, og de ble dekket med hud. Men livsånde var det ikke i dem.

Da sa han til meg: «Tal profetisk til livsånden! Menneske, tal til den og si: Så sier Herren Gud: Livsånde, kom fra de fire verdenshjørner og blås på disse drepte menn, så de blir levende.»

Jeg talte profetisk, som han bød meg. Da kom det livsånde i benene; de ble levende; de reiste seg opp og ble stående. Det var en veldig hær.

Så sa han til meg: «Menneske, disse ben er hele Israels folk. Hør hva de sier: Våre ben er tørket inn; vårt håp er forbi, det er ute med oss! Tal derfor profetisk og si til dem: Så sier Herren Gud:

Se, jeg åpner gravene deres og lar dere, mitt folk, stige opp av dem, og jeg fører dere til Israels land. Da skal dere sanne at jeg er Herren, når jeg åpner gravene og lar dere, mitt folk, stige opp av dem. Jeg vil gi dere min Ånd, så dere blir levende igjen, og jeg vil la dere bo i deres eget land. Da skal dere sanne at jeg, Herren, har talt og setter det i verk, lyder ordet fra Herren.»

Over treller og trellkvinner vil jeg utøse min Ånd

Så sier Herren:

Engang skal det skje at jeg utøser min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal tale profetord; de gamle blant dere skal ha drømmer, og de unge skal se syner. Selv over treller og trellkvinner vil jeg utøse min Ånd i de dager.

Jeg lar jærtegn vise seg på himmel og jord: blod og ild og røksøyler. Solen forvandles, den formørkes, og månen blir som blod før Herrens dag kommer, den store og skremmende.

Men hver den som påkaller Herrens navn, skal bli reddet. For på Sion-fjellet og i Jerusalem skal det finnes en flokk som har sluppet unna, slik Herren selv har sagt. Blant dem som har berget seg, er de som Herren kaller.

Responsoriesalme

Sal 104 (103), 1–2a. 24 og 35c. 27–28. 29bc–30

Omkved: Send ut din Ånd, og alt blir omskapt, og du fornyer jordens åsyn.

Lov Herren, min sjel,
Herre, min Gud, hvor du er stor!
I høyhet og herlighet har du kledd deg,
lyset er kappen du hyller deg i.

Herre, hvor mange dine gjerninger er,
og alle har du gjort med visdom.
Jorden er full av det du har skapt.

Alle venter de på deg,
at du skal gi dem mat i rette tid.
Du deler ut og de kan sanke,
du åpner din hånd og de lar seg mette.

Du tar livsånden fra dem,
da dør de og vender tilbake til støvet.
Du sender din Ånd og de skapes på ny.
Du fornyer jordens åsyn.

Ånden går i forbønn, med sukk som ord ikke kan gjengi

Brødre, vi vet at hele skapningen uten unntagelse fremdeles stønner i fødselsveer. Og ikke den alene, men også vi som alt har fått den første høst av Åndens gaver, også vi sukker i vårt hjertes dyp, mens vi i lengsel venter på at vårt legeme skal bli kjøpt fri. For vår frelse er ennå noe vi håper på. Et håp en ser oppfylt, er ikke noe håp; har en noe innen synsvidde, hva skal en så fortsette å håpe for? Men å håpe på noe vi ikke ser, det betyr å vente på det med utholdenhet.

Og så kommer også Ånden vår avmakt til unnsetning. Selv vet vi ikke å be slik som vi burde; men Ånden går selv i forbønn for oss, med sukk som ord ikke kan gjengi. Og han som ransaker hjertene, vet hva Åndens higen er; han vet at dens forbønn for de hellige svarer til Guds egen vilje.

Halleluja. Kom, Hellige Ånd, fyll dine troendes hjerter, og tenn i dem din kjærlighets ild. Halleluja.

Evangelium

Strømmer av kildevann skal rinne

På høytidens siste dag, den store festdagen, stod Jesus frem og ropte ut:

«Den som tørster, han komme til meg for å drikke – den som tror på meg! For så sier Skriften: Strømmer av kildevann skal rinne fra hans bryst.»

– Og med dette mente han den Ånd som de skulle få som kom til å tro på ham. Ennå var Jesus ikke opphøyet i sin herlighet, derfor var heller ikke Ånden gitt.

Pinsedag (år A)

1. lesning

Apg 2,1–11

De ble alle fylt av Den Hellige Ånd, og de begynte å tale

Da dagen for pinsefesten opprant, **var de samlet alle som én**. Da hørtes plutselig et **brus i luften**, lik et veldig uvær som nærmet seg. Det fylte hele huset de befant seg i, og noe som lignet **tunger av ild** kom til syne, de delte seg og senket seg over hver enkelt av dem. I samme øyeblikk **ble de alle fylt av Den Hellige Ånd**, og de **begynte å tale i andre tungemål, alt etter hva Ånden gav dem å forkynne**.

På denne tid fantes der i Jerusalem mange innflyttede jøder, fromme mennesker, som **kom fra folkeslag under alle himmelstrøk**. Og da folk hørte denne støyen, strømmet de sammen i mengder. Men da hver enkelt hørte dem tale sitt eget språk, skjønnte de hverken ut eller inn, og spurte, helt rystet og forvirret:

«Er de ikke galileere, alle disse som taler? Hvordan kan det da gå til, at hver enkelt av oss som hører dem, hører sitt eget morsmål? Om vi er partere, medere, elamitter, om vi er fra Mesopotamia, Judea eller Kappadokia, Pontos eller Asia, Frygia eller Pamfylia, Egypt eller Lybia Kyrenaika, om vi er innflyttere fra Roma – jøder eller proselytter – eller vi er kretere eller arabere – **så hører vi dem forkynne Guds storverk på vårt eget språk!**»

2. lesning

1 Kor 12,3b–7.12–13

Vi ble alle døpt i én Ånd, til å være ett legeme

Brødre, **ingen kan si: «Jesus er Herre,» uten ved Den Hellige Ånd.**

Vel er der **forskjellige nådegaver**, men Ånden er den samme; og vel er der **forskjellige tjenester**, men Herren er den samme; og der er **forskjellige kraftyttringer** – men **det er den samme Gud som virker alt i alle**. Og hos hver enkelt **yttrer Ånden seg på en måte som tjener til det felles beste.**

For legemet er ett og har likevel mange lemmer. Og omvendt: om der enn er mange lemmer, utgjør de sammen bare ett eneste legeme. Og slik er det også med Kristus. **For vi ble alle døpt i én Ånd, til å være ett legeme**, enten vi så er jøder eller hellenere, slaver eller fribårne, som det også er den ene og samme Ånd vi har fått å drikke av.

Sekvens

Kom, o Hellig Ånd, hit ned!

Lysets stråle til oss led

fra din høye helligdom.

Far for slekt så arm og ring!

Gode gavers giver, bring

lys i våre hjerters rom.

Du, som vet å trøste best,
sjelens venn og milde gjest,
svale tilflukts åpne dør,

hvile for hver tynget mann
kjølig under solens brann,
lindring når vårt hjerte blør.

Salighetens lys, treng inn!
Fyll til dypest bunn hvert sinn
som i tro mot deg er vendt.

Uten lys fra guddoms vell
eier ingen i seg selv
noe som for deg er rent.

Avtvett urenhetens spor,
kveg med dugg den tørre jord,
rens og hel de syke sår.

Bøy alt det som stivnet til,
smelt det frosne ved din ild,
led du den som veiløs går.

Skjenk hver sjel som på deg tror,
hver som liter på ditt ord,
dine gaver, syv i tall.

Kraft til enden du oss unn
og en salig oppbruddsstund.
Oss til evig glede kall!

Evangelievers

Halleluja. Kom, Hellige Ånd,

fill dine troendes hjerter

og tenn i dem din kjærlighets ild. Halleluja.

Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere: Motta Den Hellige Ånd.

Om aftenen samme dag, altså den første dag i uken, hadde disiplene stengt dørene der hvor de holdt til, av frykt for jødene. Da trådte Jesus inn i kretsen og sa: «Fred være med dere!» Og i det samme viste han dem sine hender og sin side. Ved synet av Herren ble disiplene inderlig glade.

Atter sa da Jesus til dem: «Fred være med dere. Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.» Som han sa dette, åndet han på dem, og la til: «Motta Den Hellige Ånd. Om dere tilgir noen deres synder, er de tilgitt. Om dere holder syndene fast for noen, er de fastholdt.»

